

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 170:

Forslag til lov om valg til Folketinget.

Af indenrigsministeren (Enggaard).

(Fremsat 15/1 87. Første behandling 30/1 87. Betænkning 30/4 87. Anden behandling 5/5 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 105 stemmer (S, KF, V, RV, CD, FP og KRF); 18 (SF og VS) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 91:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal deltagelse i etablering af handelshuse.

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Fremsat 20/1 87. Første behandling 10/2 87. Betænkning 30/4 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Rahbæk Møller (SF):**

Om et øjeblik vil det borgerlige flertal her i Tinget nedstemme et forslag om, at kommunerne får mulighed for at deltage i handelshuse. Det er karakteristisk af to grunde. For det første er det et forslag, der direkte sigter på at hjælpe eksporten, og det er jo unægtelig denne regerings store hovedpine, og dog kan vi altså se, at de borgerlige partier ikke vil støtte et forslag af denne art.

Men det er også karakteristisk af en anden grund, idet der også i erhvervslivet er en liv-

lig diskussion om dette, hvor Industrirådet går kraftigt imod, mens Håndværksrådet støtter forslaget.

Dér er det ejendommeligt at se, at samtlige borgerlige partier i en sådan sag, også Det Radikale Venstre, tager Industrirådets parti, mens arbejderpartierne støtter Håndværksrådet. Det er karakteristisk. Det vil blive husket, og dette forslag bliver selvfølgelig gennemført, lige så snart vi får et andet flertal i dette Ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning

forkastedes, idet 56 (S, SF og VS) stemte for, 68 (KF, V, RV, CD, FP og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 93:

Forslag til folketingsbeslutning om et udviklingsprogram for folkelige eksperimenter med ny teknologi.

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Fremsat 20/1 87. Første behandling 10/2 87. Betænkning 30/4 87).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 56 (S, SF og VS) stemte for, 67 (KF, V, RV, CD, FP og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 238:

Forslag til lov om ændring af arbejdstilrettelæggelsen m.v. for underordnede sygehushæger og om fornyelse og forlængelse af overenskomster for underordnede sygehushæger m.fl.

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 6/5 87. Første behandling 7/5 87. Betænkning 8/5 87).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Det er helt afgørende for Socialdemokratiet, at den ulykkelige konflikt på vore sygehuse standser. Det er helt uacceptabelt, at de i forvejen alt for lange ventelister vokser hver eneste dag, og det er også helt uacceptabelt, at et meget stort antal syge mennesker afvises ved sygehusernes porte, fordi deres sygdom ikke er direkte farlig for dem i øjeblikket.

Det er så meget desto mere nødvendigt at standse konflikten, som der ikke er udsigt til, at den løses ved forhandling mellem parterne inden for en rimelig tid, og derfor agter vi at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Vi sagde under førstebehandlingen, at vi var enige i den fremgangsmåde, regeringen foreslår for at standse konflikten, bl.a. ved at nedsætte et paritetisk nævn til at løse tilbageværende problemer. Vi sagde også, at det var nødvendigt at få bestemmelserne om arbejdsområde, om arbejdstidens placering og om, hvordan der fremtidig skal betales for rådgivningstjeneste fra bopæl og for tilkald i rådgivningsperioden, behandlet i nævnet, men vi

satte spørgsmålstegn ved, om disse områder skulle være de eneste, der skal behandles i nævnet.

Vi har derfor på forskellig måde undersøgt, om der var andre af de uløste overenskomstproblemer, som vi på hensigtsmæssig måde kunne foreslå inddraget i nævnets arbejde. Men dér fandt vi ikke at det var en tilfredsstillende fremgangsmåde.

Vi stemmer derfor for det ændringsforslag, som SF har stillet, og som gør det muligt at behandle de uløste spørgsmål mere generelt i nævnet, men vi agter at stemme for lovforslaget ved tredje behandling, selv om ændringsforslaget bliver forkastet.

Når vi gør det, hænger det sammen med, at arbejdsministeren meget klart har sagt, at bemærkningerne i lovforslaget om, hvad regeringen gerne ser at det paritetiske nævn tilstræber, alene er en orientering om regeringens synspunkter og ikke binder hverken nævnet eller en eventuel opmand til at opnå et bestemt resultat. Det fremgår klart af ministerens udtalelser i Folketinget og i udvalget og af svarene på spørgsmål, som udvalget har stillet til ministeren, så det kan vi acceptere.

Så vil jeg gerne sige, at vi efter udvalgsarbejdets afslutning er blevet orienteret om, at Foreningen af Yngre Læger har sat spørgsmålstegn ved, om lovforslaget er i overensstemmelse med vore forpligtelser over for Den Internationale Arbejdsorganisation. Det gør naturligvis, at vi vil spørge arbejdsministeren, om der efter regeringens opfattelse er grund til at sætte spørgsmålstegn ved det ILO-medholdelige i indgrebet, sådan som det sandsynligvis ender med at blive vedtaget i dag.

Grove (KF):

Vi i Det Konservative Folkeparti er også tilfredse med, at vi nu kan få en afslutning på den konflikt, der løber på vore sygehuse.

Det er egentlig en mærkelig situation, for man kan jo ikke konflikte sig til en løsning på dette område. Det er rigtigt, at de yngre læger kan strejke, men der er vel ingen i denne sal, der forestiller sig, at sygehusejerne skulle lockoute, og dermed står vi i en helt speciel situation.

Når vi taler om sygehusejerne, hvem er det så egentlig? Ja, det er os alle sammen,

[Grove]

der sidder her, men vi er også alle sammen patienter, og derfor kan vi ikke som sygehusejere sige: nu lukker vi samtlige sygehuse. Derfor er det ikke en normal situation, vi har, og det berettiger os i allerhøjeste grad til at finde en løsning på dette område.

Det har regeringen gjort. Det er en velafbalanceret løsning, men det foreliggende ændringsforslag vil ødelægge denne afbalance-rede løsning.

Det er egentlig også i strid med, hvad finansudvalget i dette Folketing har pålagt finansministeren. I 1986 havde man en diskussion i finansudvalget om arbejdsforholdene på sygehusene, og dér blev det direkte pålagt finansministeren i de kommende overenskomstforhandlinger at tage forholdene på sygehusene op og se på, hvorledes man kunne lade arbejdstilrettelæggelsen på vore sygehuse. Bl.a. skulle 20-timers reglen helt klart tages frem. Det var der et bredt flertal for også blandt de partier, der nu vil tage dette ud af § 6. Men jeg går ud fra, at det er, fordi man ikke er tilstrækkeligt orienteret internt i partierne, at man har begået den fejltagelse, for jeg kender jo folk i dette Ting, der siger, at man selvfølgelig skal rette sig efter, hvad finansudvalget siger. Det er det parlamentarisk korrekte, og det har finansministeren gjort. Derfor kan dette ændringsforslag ikke vedtages; så ville man ikke følge det pålæg.

Det ville også være i strid med de arbejdsmarkedsretlige traditioner, hvis vi satte dette ændringsforslag ind i lovforslaget. Jeg vil gerne henvise til det svar på spørgsmål nr. 35, vi har fået fra ministeren, og som helt klart påpegede dette problem.

Jeg vil egentlig også godt fremhæve, at i debatten i går roste Socialdemokratiets politiske ordfører regeringen for, at vi var kommet med dette lovforslag, der fulgte de arbejdsmarkedsretlige traditioner her i Danmark. Hvis vi fulgte dette ændringsforslag, ville vi bryde dem, og både Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti har jo altid været forkæmpere for, at vi følger dem. Derfor vil vi stadig væk kæmpe videre for, at vi ikke bryder disse traditioner, og derfor må vi også stemme imod dette ændringsforslag.

Skal vi have en langsigtet sygehuspolitik, er det simpelt hen nødvendigt, at vi tager de ting frem, der er nævnt i § 6, og får dem afgjort i det nævn, vi nedsætter. Det er en nødvendighed for den langsigtede politik. Jeg

var glad for hr. Henning Rasmussens udtalelse bl.a. i Radiotinget i går, hvor hr. Henning Rasmussen lagde megen vægt på dette.

Derfor er jeg noget skuffet over, at Socialdemokratiet frafalder dette ønske og så at sige ønsker at lave dette nævn om til en ny forligsinstitution.

Der er forhandlet i lang tid om dette emne. Nu er der en løsning på lønforholdene. Der er en løsning på vej med hensyn til fastansættelse af speciallæger. Der er en løsning på vej med hensyn til yngre reservelægers uddannelser. Så mangler vi kun en fornuftig tilrettelæggelse, og det er det, vi får ved at nedsætte det nævn, som regeringen har foreslået.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Man kan ikke fortænke hr. Grove i at sige de ting, han siger, på baggrund af de svar, han har fået i arbejdsmarkedsudvalget fra arbejdsministeren. Jeg tænker her navnlig på svaret på spørgsmål 35, hvor det siges fra arbejdsministerens side, at det ville være helt usædvanligt og i uoverensstemmelse med al tradition på arbejdsmarkedet, hvis man lod et paritetisk nævn tage stilling til alle uløste overenskomstforhold.

Man siger, fremgår det af svaret, at man altid har specificeret nøje, hvad der skulle løses i nævnet, eksempelvis fordeling af puljer osv. Det er ikke rigtigt. I øvrigt er puljer jo ikke en detalje, men netop noget, der omfatter alle overenskomstens områder, blot er beløbsrammen på forhånd givet.

Det er ikke rigtigt, at man har begrænset det, det paritetiske nævn skulle beskæftige sig med. Det normale er faktisk det modsatte: at man i et paritetisk nævn altid kan løse uløste spørgsmål.

Jeg skal i den forbindelse henvise til formuleringen af § 3 i overenskomstloven af 1975, bare for at give hr. Grove et eksempel. Jeg tror, han får brug for megen manuduktion fra arbejdsministerens side til sit næste svar. I § 3, stk. 1, i lov nr. 48 af 11. marts 1975 om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m.v. står der f.eks., og det er en helt typisk formulering:

»Inden for de i § 2 nævnte overenskomst- og aftaleområder afgøres sådanne spørgsmål, om hvilke der ikke opnås enighed inden 4

[Svend Auken]

uger efter overenskomstens eller aftalens normale udløbstid, ved et i hvert overenskomstområde oprettet paritetisk sammensat nævsn. Fristen kan fraviges efter aftale mellem parterne.«

Man siger altså, at nævnet skal løse alle uløste overenskomstproblemer. Det er det normale. Så kan man angive en beløbsramme, inden for hvilken det skal foregå.

Jeg vil gerne sige for Socialdemokratiets vedkommende, at selv om Socialistisk Folkepartis ændringsforslag skulle blive forkastet, er vi fortsat af den opfattelse, at man naturligvis ikke kan nægte parterne mulighed for at forhandle alle relevante spørgsmål vedrørende deres overenskomster inden for det pågældende paritetiske nævns område.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes, at Socialdemokratiet i denne sag har indtaget en helt fantastisk hyklerisk dobbeltholdning. Jeg forstår det sådan set godt ud fra et socialdemokratisk synspunkt, for på den ene side kan man ikke holde til at stemme imod lovforslaget om at stoppe strejken, men på den anden side har man altså også nogle andre hensyn at tage, så det bliver nærmest lidt radikalt: på den ene side og på den anden side.

Men jeg vil godt spørge Socialdemokratiets politiske ordfører, tidligere arbejdsminister hr. Svend Auken: kan hr. Svend Auken gå ind for, at sygehusejerne – det her forfærdelige udtryk – skal have lov til at lockoute? Hr. Svend Auken må jo være meget inde i de sager, så jeg vil tro, at jeg kan få et helt klart svar fra tidligere arbejdsminister hr. Svend Auken.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Blot for at rette en misforståelse. Hr. Grove refererede, som om finansudvalget skulle have taget detaljeret stilling til arbejdstidsforholdene for de yngre læger, og at der derfra skulle være givet et pålæg til finansministeren om at køre efter bestemte retningslinjer. Det er ikke tilfældet. Der har alene været holdt et samråd i finansudvalget, og finansministeren har så refereret, hvordan han har vurderet situationen efter dette samråd, og

hvilke opfordringer han synes han har fået dér, og det har arbejdsministeren så videregivet. Det er ikke noget, der på nogen måde strider imod den linje, vi kører efter i denne sag.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at jeg ikke sagde, der var notater derfra. Jeg sagde, at finansministeren efter et samråd havde fået et pålæg fra finansudvalget. Indenrigsministeren har også været i samråd, og man refererede direkte til og man diskuterede og var meget interesseret i og man kulegravede hele tilrettelæggelsen af arbejdsgangen. Konklusionen af det samråd blev, at finansministeren skulle gå hjem og få gjort det muligt at lette disse arbejdsgange på sygehuse. Det er det, regeringen lægger op til.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg må fastholde, at der ikke foreligger noget pålæg fra finansudvalget. Der har været afholdt et samråd, hvor der er givet nogle råd til finansministeren, som finansministeren har draget sine egne konklusioner af. Der findes ikke noget pålæg fra finansudvalget.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg er glad for, at hr. Grove ikke modsagde mig med hensyn til, at det normale på arbejdsmarkedet faktisk er, at man i et paritetisk nævsn kan tage de spørgsmål op, som vedrører overenskomsten, og det vil man naturligvis også kunne gøre med vedtagelsen af dette lovforslag. Det lægger vi megen vægt på.

Vi havde ønsket, at teksten var klarere. Det er i strid med praksis at sige, at et nævsn skal forhandle. Normal praksis er at sige, at et nævsn kan forhandle. Men uanset en lidt kluntet formulering af paragraffen kan man godt med lidt god vilje fortolke normal praksis ind i det. Det er denne gode vilje, vi fra Socialdemokratiets side i hvert fald gerne vil supplere.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg vil gerne i fortsættelse af diskussionen om, hvad finansudvalget har haft med denne sag at gøre, sige, at det samråd, der var i finansudvalget, jo drejede sig om det forhold, at der på sygehusområdet var en meget stor byrde af overarbejde, og det har hele tiden være finansudvalgets ønske, at overarbejde i videst muligt omfang skulle konverteres til faste stillinger. Det er, hvad vi drøftede, og det var det, der fra finansudvalgets side blev sagt ville være ønskeligt kom ind i den næste overenskomst.

Finansudvalget har ikke på nogen måde givet detaljerede forskrifter om nogeting overhovedet eller været inde i detaljer om noget, som vi ikke har noget som helst at gøre med. Jeg vil gerne sige, at den rigtigste fortolkning af det, der skete i finansudvalget, for så vidt er det åbne kommissorium, der ligger i det under nr. 1 stillede ændringsforslag, som mit parti jo altså støtter, altså netop, at alle relevante forhold skal drøftes og kan drøftes i relation til situationerne på sygehusområdet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

De nuværende, borgerlige ministre har den dårlige vane ikke rigtig at svare, når man spørger dem om noget. Det har den tidligere arbejdsminister åbenbart også. Jeg har en helt klar fornemmelse af, at hr. Svend Auken er på gatis i denne her sag, men jeg kunne godt tænke mig at få et svar fra den politiske ordfører for Socialdemokratiet på spørgsmålet: skal sygehusejerne have lov til at lockoute?

Formanden:

Det er slet ikke usædvanligt, at ministrene respekterer, at ordførerne får lov til at komme med deres indlæg, før de svarer, og det burde heller ikke være usædvanligt, at ordførerne kom til inden for en rimelig tid, efter at en sag er påbegyndt. Men vi har stadig væk 3 korte bemærkninger skrevet ind. Først fru Elisabeth Bruun Olesen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu bliver diskussionen om, hvad der er foregået i finansudvalget, unægtelig mere og mere interessant. Jeg skal ikke kunne sige noget som helst om det, for VS sidder ikke i det udvalg. Men hr. Camre sagde, at man i finansudvalget havde diskuteret det ud fra den store overbetalingsbyrde, der var, og at man ønskede at konvertere alt dette overarbejde til faste stillinger. Hvis det skulle være rigtigt, synes jeg, vi står i en ekstremt barok situation. Vi står i den situation, at man i det paritetiske nævn lige netop ikke kan beslutte noget som helst om at konvertere overtid til faste stillinger. Det er fremgået klart af det udvalgsarbejde, vi har haft. Man kan i det paritetiske nævn drøfte hvad som helst når som helst, hvis man måtte være enig om, hvad man skal drøfte, men beslutninger om at konvertere overtid til faste stillinger kan man ikke tage; man kan ikke tage beslutninger om overarbejde i det hele taget. Det er klart fremgået af vores udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg synes, der er brug for en klarificering efter hr. Camres noget uldne udtalelser om socialdemokratiske synspunkter i finansudvalget. Jeg vil gerne være sikker på, at vi har klarhed over situationen, når man i svaret på spørgsmål 57 henviser til, at finansministeren har fået et bredt finansudvalgs opfordring og tilslutning til at opstille krav til overenskomstforhandlingerne, der letter arbejdstilrettelæggelsen på sygehusene, hvorefter der så er specificeret en række krav. Det er også oplyst, at der var socialdemokratiske medlemmer, som i høj grad støttede det. En sådan opfordring er vel direkte noget, som finansministeren bør lægge sig på hjerte og rette sig efter.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det var ikke af uhøflighed over for fru Pia Kjærsgaard, at jeg ikke svarede på hendes spørgsmål, men inden for 2 minutter var det vigtigt for mig at få sagt noget om de arbejdsretlige principper i forbindelse med den lovgivning, vi her diskuterer. Men jeg skal da gerne svare fru Pia Kjærsgaard i denne omgang og sige, at jeg er tilhænger af, at også

[Svend Auken]

arbejdsgiverne på sygehusområdet har sanktionsmuligheder i en arbejdskamp, men af forholdenes natur fremgår det naturligvis, at det er muligheder, som må administreres med den absolutte og mest gennemtænkte tilbageholdenhed.

Jeg var meget ked af fru Elisabeth Bruun Olesens indlæg her. Nu skal vi altså ikke gøre tingene mere trekantede, end de er. Naturligvis kan man i forbindelse med en forhandling i et paritetisk nævn om f.eks. løsning af det overarbejdsproblem, som man jo har, mellem parterne aftale i et eller andet omfang at konvertere overarbejde til faste stillinger. Dette Folketing ville jo ikke være rigtig vel forvaret, hvis man ville afskære parterne fra at lave den slags fornuftige aftaler indbyrdes. Derfor lægger vi stadig væk vægt på – selv om jeg ikke mener, man har haft en helt heldig hånd med visse af besparelserne fra ministerens side – at det i tilfælde af fortolkningstvivl er den sunde fornuft, der er det vigtigste kriterium.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Det er selvfølgelig godt, at vi får lovforslaget vedtaget her i dag, men jeg synes, det er lige så godt, at vi i forbindelse med dette lovforslags vedtagelse også får vedtaget nogle principper og nogle ønsker for de fremtidige sygehuse, for de fremtidige arbejdstilrettelæggelser, for de tilstande, der gerne skulle forbedres for patienterne.

Derfor forekommer den arbejdsmarkedspolitiske diskussion, som hr. Svend Auken går så meget op i, mig i virkeligheden at være taget ud af den sammenhæng, som arbejdsmarkedsudvalget jo faktisk også har behandlet tingene i. Vi har prøvet at se det i sammenhæng med nogle sundhedspolitiske overvejelser. Det dobbeltspil, Socialdemokratiet har udvist i denne situation, forekommer uhyre trist. Vi er meget glade for, at Socialdemokratiet har besindet sig og ender med at stemme for dette lovforslag, men vi er kedede af, at vi skal have dette intermezzo med et ændringsforslag fra SF, som Socialdemokraterne støtter en del af. Det er en utopi at tro, at man kan plukke det bedste fra begge verdener. Det er et utroligt synspunkt, hr. Svend Auken fører til torvs, dette, at man ønsker at støtte lægerne på den ene og den anden måde – de skal have lov til at konflikte, og de

skal have lov til at jamre – mens Amtsrådsforeningen, der jo bl.a. repræsenterer nogle af de folkevalgte politikere, som også socialdemokrater har valgt, skal udvise tilbageholdenhed, skal være forsigtig, skal være fornuftig. Lægernes måde at føre sig frem på møder altså ikke den samme kritik fra Socialdemokratiets side, og det synes jeg er utroligt, men jeg hæfter mig rent ud sagt også ved, at det er hr. Svend Auken, der fører synspunkterne til torvs, og ikke hr. Henning Rasmussen.

En anden ting, der undrer i de diskussioner, vi har haft i arbejdsmarkedsudvalget, og som godt kan gøre én en smule forstemt, er nogle af de synspunkter, der bliver kørt meget på fra lægeside. Det har jo først og fremmest og næsten udelukkende været de emner, der skal drøftes i det paritetiske nævn. Man overser nærmest bevidst, tror jeg, de fordele, der er for lægerne i det indgreb, vi vedtager her.

Der bliver lagt op til, at der skal laves en aftale om faste stillinger for de færdiguddannede speciallæger. Det er en fordel for arbejdstilrettelæggelse og patienter osv., men det er sandelig også en fordel for lægerne selv. Det mener lægerne vistnok også; jeg tror, det var et af deres krav i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Jamen så sig dog fra lægeside, at det er godt, at det element er med i det lovforslag, der er fremsat!

En anden ting, som jo gennem masser af år har givet anledning til utryghed og uro hos lægerne og deres familier, er det meget usikre uddannelsessystem, der er tilrettelagt, og som indebærer flytterier for den enkelte læge og dennes familie. Man lægger op til, at vi netop skal se at få tilrettelagt et bedre uddannelsesforløb for lægerne.

Jeg synes, at lægerne i højere grad skulle hæfte sig også ved de positive elementer, der er i lovforslaget.

Nu skal jeg vel ikke varetage lægernes mere langsigtede interesser, men jeg tror, jeg kan tillade mig at give den melding, at lægerne meget nemt ved den slags adfærd, som man har udvist her, er med til at lægge en sten til mistillid fra befolkningens side. Jeg er frygtelig bange for, at der på grund af denne situation og andre situationer skulle blive skabt mistillid fra befolkningens side i forhold til lægerne, i forhold ikke bare til

[Elsebeth Kock-Petersen]

deres faglige niveau, men også til deres vurderingsevne. Det kan lægerne selvfølgelig være ligeglade med, men det mener jeg nu ikke at de skal se så stort på. Jeg mener, at der i befolkningen er ved at dukke en betydelig mere kritisk holdning op over for læger og over for sygehuse. Det kan der være mange sunde og rigtige ting i, ja, men hvis lægerne selv uimodsagt af dem blandt deres egne, der er uenige, blot fremturer med nogle synspunkter, som har svært ved at holde stik, og som befolkningen ikke kan identificere sig med, så er de selv med til at skabe grobund for mistillid fra befolkningens side over for sygehusvæsenet.

Det er efter min mening et spørgsmål, som lægerne ikke kun selv skal tage hensyn til. Det er også et spørgsmål, som vi som politikere selvfølgelig kommer til at støde mere og mere på, og det vil føre til nogle helt anderledes principielle diskussioner. Det vil nemlig meget nemt komme til at føre til nogle diskussioner om hele den måde, den offentlige sundhedssektor fungerer på. Det kan blive nogle gode og rigtige diskussioner om, hvorvidt der skal være andre tilbud end dem, der eksisterer i det offentlige system. Det kan være godt og rigtigt, at vi skulle have konkurrence også inden for sundhedssektoren, men jeg tror ikke, det er godt, hvis den skal opstå, fordi befolkningen får mindre og mindre tillid til den lægesektor, som den helst skulle have stor tillid til. Jeg håber, at man er opmærksom på også fra lægeside, at man gerne skulle være med til at opbygge tillid mellem befolkning og læger og ikke det modsatte.

Ole Henriksen (SF):

SF har jo ved første behandling givet udtryk for, at vi er modstandere af det lovforslag, som er til behandling her, og vores standpunkt er ikke blevet ændret af, at vi har haft et langvarigt udvalgsarbejde om det.

Vi mener fortsat ikke, at der har været ført reelle forhandlinger om overenskomsterne mellem de to parter. Vi mener fortsat, at Amdsrådsforeningen har ført de korslagte armes politik med det sigte at få hele overenskomststoffet ind i Folketinget og samtidig få skabt den fornødne dramatik i forbindelse med de situationer, der opstår, når den slags bliver lavet herinde; yderligere garneret med

bemærkninger som dem, hr. Grove kommer med. Det lyder nærmest, som om alle sygehuse er lukkede i dag, og at der ikke foregår noget som helst – når hr. Grove fremstiller det. Jeg synes nu nok, at selv i den situation, vi står i, har de yngre læger udvist stor disciplin med hensyn til, hvordan man alligevel skal holde det nødvendige beredskab på sygehuse. De har selvfølgelig også underlagt sig bestemmelserne om, at det egentlig er overlægerne, der tilrettelægger arbejdet og sikrer, at nødvendige operationer bliver udført. Det er da rigtigt, at ventelisterne, som var lange i forvejen, ikke bliver mindre af det, men det er et spørgsmål, om det er et rigtigt argument at fremstille det, som om alle sygehuse er lukkede, for det er jo ikke tilfældet.

I øvrigt kan man måske også gøre opmærksom på, at der jo er tale om en lovligt varslet konflikt, og når den er forløbet, som tilfældet har været, er det, fordi Amdsrådsforeningen har styret mod at få disse forhandlinger herind i Folketinget. Det beklager vi dybt, og det er en af årsagerne til, at vi har stillet vores ændringsforslag, som betyder, at man måske kunne få løst konflikten på en bedre måde end den, som regeringen har lagt op til.

Vi mener stadig væk, det er et problem at komme til forhandlingerne med bundet mandat, altså det mandat, som ligger i § 6. Vi foretrækker, at parterne selv tager fat på de udestående problemer, som de hver især mener de har i denne situation, og taler sammen om det. Det er ikke rigtigt, som det bliver fremstillet her, at man kan tage alle spørgsmål op og træffe beslutning om dem. Jeg synes, der er en væsensforskel i diskussionen om, hvilke ting man må træffe beslutninger om. Som ministeren klart har meddelt, er det kun de punkter, som står i kommissoriet, der kan træffes beslutninger om, men så siger ministeren, som jo er et venligt menneske og vil løse op, at man selvfølgelig må drøfte alt muligt andet også, men det må man ikke træffe beslutninger om, og det er nok det væsentlige. Det synes jeg også at hr. Svend Auken, som mener, alt jo kan drøftes, skulle skrive sig bag øret. Det er selvfølgelig rigtigt, men med hvilket formål kan det så drøftes? Det hører jo med i billedet, at man ikke kan træffe beslutninger om visse af de

[Ole Henriksen]

krav, som Yngre Læger har lagt frem og gerne vil have drøftet i det paritetiske nævn.

Det er der lukket af for, og det er derfor, vi stiller vores ændringsforslag, som går ud på, at forhandlingerne skal føres på basis af de krav, som parterne har fremsat. Det betyder ikke, som der også står i et svar fra arbejdsministeren, at man skal have hele baduljen på bordet igen – alle småpetitesser og alle mulige andre spørgsmål. Begge parter ved jo godt, hvad det er, og hvor knasterne er i disse overenskomstforhandlinger, og det bliver altså dem, de vil tage fat på; så der er ikke noget med, at de smider det hele på bordet.

De yngre læger har jo allerede taget en lang række af deres krav væk netop for at komme frem til kernen i problemerne. Det kunne Amdsrådsforeningen jo også gøre, hvis den ville løse problemerne, men den bliver ved med at kaste alle sine 100 sider på bordet og sige: det er altså vores forslag; og det betyder selvfølgelig, at man trænerer forhandlingerne, så det hele går i stå.

Det rimelige er altså, at begge parter får mulighed for at komme frem med deres synspunkter og også for at træffe beslutning om et par andre spørgsmål end dem, der står i kommissoriet. Hvis det ikke bliver tilfældet, mener vi at man lægger kimen til ny uro på sygehusområdet. Jeg synes, det er et stort ansvar, flertallet herinde nu påtager sig ved at ville trække noget ned over hovedet på den ene part, idet man derved lægger kimen til, at vi igen skal se frem til en overenskomstperiode, hvor der kan blive megen uro. Nu kan man selvfølgelig sige, at Yngre Læger er vant til at få trukket sådan noget ned over hovedet, for det er jo sket adskillige gange før, men det er altså en beskidt vane at blive ved med at gøre det, og derfor må vi altså én gang for alle se at få løst problemerne, som det jo også er blevet påpeget af flere ordførere. Men det gør man altså ikke på denne måde, og derfor vil jeg anbefale, at man støtter vores ændringsforslag ud fra den betragtning, at det handler om at få ro på sygehusområdet, for det mener vi er et væsentligt bidrag i den retning.

Når vi har foreslået slutdatoen for det paritetiske nævn flyttet frem fra 1. september til 15. juni 1987, er det, fordi vi mener, at parterne har et godt kendskab til hinandens argumenter og udmærket ved, hvor de står,

således at der ikke er nogen grund til at vente helt til den 1. september. Problemerne kan godt løses hurtigere, og parterne er indstillet på det. Men selvfølgelig er der da heller ikke noget i vejen for, at man bliver færdig den 15. juni, selv om man fastsætter datoen den 1. september. Men et pålæg gør jo også, at vi får sagen ud af verden hurtigst muligt, og hvis man vedtager SFs ændringsforslag, får vi en hurtig løsning og en løsning, der ikke giver uro på sygehusområdet.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Vi kan vel alle blive enige om, at vore sygehuse er samfundsejede. Vi kan vel også alle blive enige om, at de har en folkevalgt, parlamentarisk ledelse, som de fleste partier er repræsenteret i.

Derfor forekommer det mig noget utroligt, at hr. Ole Henriksen beskylder denne ledelse for at sidde med korslagte arme. Det forekommer mig endnu mere utroligt, at det er SF – som jo er tilhænger af, at alt skal være samfundsejet, at alt skal ledes af folkevalgte – som fra denne talerstol beskylder samtlige partier, der er repræsenteret i Amdsrådsforeningen, for at sidde med korslagte arme og ingenting bestille. Det forekommer ganske usandsynligt. Men det giver da i hvert fald hr. Ole Henriksen grund til at revidere sin politik, for det duer jo ikke – det har vi jo fået at vide i går, i nat og i dag – at sige, at Amdsrådsforeningen, der repræsenterer hele befolkningen, partierne, bare sidder med korslagte arme, og at det eneste, den tænker på, er at lægge ansvaret fra sig og få det ind i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg synes, det fører diskussionen på vildspor, når ordførerne ensidigt vil gøre sig til talsmænd for den ene part i en konflikt. Derfor vil jeg nøjes med at sige, at jeg med det kendskab, jeg har til, hvordan forhandlingerne er forløbet, ikke er enig i den meget ensidige fremstilling af forhandlingsforløbet, som hr. Ole Henriksen har givet udtryk for.

Når vi fra socialdemokratisk side ikke kan støtte ændringsforslaget om at forkorte behandlingsstiden i det udvalg, der skal diskutere

[Henning Rasmussen]

re en struktur for læger i faste speciallægestillinger, hænger det sammen med, at der ikke er noget som helst, der forbyder parterne at gøre sig færdige før den 15. september. Også her har vi under udvalgsarbejdet kun hørt den ene parts opfattelse, nemlig Foreningen af Yngre Lægers, som har sagt til os, at den sagtens kan klare det inden for en måned. Det er efter vores opfattelse bestemt ikke et tilstrækkeligt grundlag for at omgøre arbejdsministerens forslag. Skulle Foreningen af Yngre Læger have ret, er det klart, at man kan gøre det færdigt i løbet af en måned; det er jo ikke forbudt, fordi der står, at den yderste frist er den 15. september.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Det er da rigtig, at de fleste sygehuse er samfundsejede – i hvert fald indtil der måtte blive oprettet nogle flere private hospitaler – men det har jo ikke anden mening at sige det heroppefra end at prøve at pådutte SF, at vi ikke er tilhængere af, at vi har sygehuse, der er samfundsejede, for det er vi da. Men substansen i denne diskussion må jo være, at arbejdsgiverparten ved disse overenskomstforhandlinger sidder på den ene side, og den er repræsenteret af Amtrådsforeningen og er dermed også en folkevalgt forsamling, det er klart. Men vi er da også tilhængere af, at man har decentrale systemer, som fungerer i samfundet – altså decentrale forsamlinger, som er demokratisk valgt – og det er f.eks. modparten jo også.

Men som jeg sagde i går under første behandling, har der været en så tæt forbindelse mellem arbejdsgiverparten i denne sag og Finansministeriet og regeringen, at man hele tiden har kunnet bestemme tempoet for disse forhandlinger og dermed, om de skulle lykkes eller ikke. Det mener jeg er et spørgsmål om viljen til det. Vi har da mange eksempler på – og det gælder ikke bare Yngre Læger – at de forhandlinger, man har ført derinde, kun har taget et kvarter eller noget lignende, fordi Amtrådsforeningen overhovedet ikke har villet gå ind i seriøse forhandlinger om at få løst konflikten. Det mener vi berettiger til at sige, at formålet med at træne forhandlingerne er at blokere for en løsning – med det sigte at få sagen herind i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg tror nok, jeg er nødt til at sige det, jeg sagde på et tidligere tidspunkt, endnu tydeligere: det er efterhånden min opfattelse, at et af problemerne med hensyn til at løse denne lægekonflikt er, at der er partier i salen, der ensidigt og enøjet taler for den ene parts synspunkter og ikke vil indrømme den anden part nogen form for sund fornuft. Så skal det give problemer i salen.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Henriksen, at vi ikke har fået ét eneste bevis for, at Amtrådsforeningen har blokeret dette forhandlingsforløb. Vi har fået nogle udtalelser fra Yngre Læger, og dem har hr. Ole Henriksen hængt sig op på. Men det synes jeg ikke man skal bruge til at mistænkeliggøre hele det folkevalgte system, vi har inden for amtrådene.

Mig bekendt er Amtrådsforeningen på ingen måde afhængig af denne regering. Vi har mange diskussioner med den, og jeg kan ikke forestille mig, at Amtrådsforeningen med den brede sammensætning af partier, den har, ikke ville finde en løsning, hvis den overhovedet havde en mulighed for det. De er alle ansvarlige over for patienterne og over for deres vælgere. De vil gøre alt for at finde en fornuftig løsning.

Derfor synes jeg, venstrefløjens partier skal holde op med den mistænkeliggørelse af de folkevalgte fra denne talerstol.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jamen SF taler ikke enøjet den ene parts sag. Det kan man selvfølgelig opfatte, som man vil, men det er altså ikke vores opfattelse, at vi gør det.

Det, vi prøver på her, er jo at få løst problemet set ud fra den parts synspunkt, der er mest krænket under disse forhandlinger, og når det ender med et kommissorium af denne art, som det gør, er det da også logisk at slutte, at der er en lige linje igennem forhandlingerne op til et kommissorium, hvorefter de yngre læger ikke selv må lægge deres egne overenskomstforslag på bordet og for-

[Ole Henriksen]

handle og træffe beslutning om dem. Det må da siges at være et helt klart forløb både i forhandlingerne og i det, som denne folkevalgte forsamling nu er i gang med at beslutte.

Det er det, jeg synes er det væsentlige, og der er ikke noget enøjet i at gøre det synspunkt til vores politik.

Estrup (RV):

Jeg tror, at der trods alt er én ting, der måtte kunne forene denne sal – og jeg havde nær sagt også Foreningen af Yngre Læger – nemlig at det er godt, at denne konflikt snart er slut. Den har været ulykkelig, og den har affødt mange urimelige lidelser og haft mange uheldige virkninger. Jeg synes, det er godt, vi er ved enden.

Udvalgsarbejdet har jo heldigvis vist, at den model, som var opstillet i lovforslaget, kunne holde, og vi kan se, at der fortsat er et bredt flertal bag lovforslaget.

Hovedemnet for udvalgsarbejdet har naturligvis været det paritetiske nævn og dets opgaver.

Jeg er meget enig i det, hr. Henning Rasmussen har sagt om, at der har været megen ensidighed i den måde, man har kritiseret det paritetiske nævn på, og i den måde, hvorpå man har forsøgt at placere ansvaret for konflikten hos den ene part.

Det er jo i høj grad SFs ændringsforslag, som nu prøver på at sammenfatte Yngre Lægers ønsker og krav til folketingsudvalget, og det ved jeg ikke rigtig om SF er tjent med, men det må man jo selv finde ud af.

Derimod synes jeg, det er klart, at vi undervejs har fået gennemhullet nogle myter. Et langt stykke af vejen opstod der den myte, at der var en facitliste, at man så at sige allerede på forhånd havde lagt fast, hvilke løsninger det paritetiske nævn eller opmanden måtte kunne komme frem til. Det er nu klart gennemhullet. Der er ikke nogen facitliste. Opmanden og det paritetiske nævn kan nå til en hvilken som helst konklusion, som man måtte finde rimelig. Når dette lovforslag har forladt Folketinget, er resultatet uklart. Det synes jeg er godt, for det tror jeg vil skabe ro på en række af de sygehuse, hvor man har misforstået denne del af lovforslaget.

Det andet spørgsmål, som har vakt nogen debat, og som i høj grad ligger bag den før-

ste del af SFs ændringsforslag, vedrører dagsordenen for det paritetiske nævn. Der har været fremsat en påstand om, at det var arbejdsgiverkrav, som lå bag denne dagsorden. Nu er der jo tale om emneområder og ikke om krav, så alene af den grund er det selvfølgelig ikke en rigtig påstand.

Men jeg synes på den anden side ikke, man skal skjule – trods den debat, vi nu har haft – at dette er ikke en ny overenskomstforhandling, men et indgreb. Der er tale om, at Folketinget nu beder parterne om at løse nogle ganske bestemte opgaver, og det er ikke en ny runde om overenskomstdrøftelserne.

Det mener jeg der er god tradition for i forbindelse med paritetiske nævn; man har tidligere bedt paritetiske nævn om at løse bestemte opgaver.

Jeg synes også, man skal lægge vægt på, at det ikke er alle de problemer, som de såkaldte sygehusejere, altså Amtrådsforeningen, har taget ud, som man beder det paritetiske nævn løse. Det er netop en afgrænset del, nemlig de emner, som eksperter, folkevalgte og mange andre har ment virkelig udgør problemet for sygehusenes drift, og som er nødvendige for, at vi nu kan få ordnede arbejdsforhold og ro omkring patientbehandlingen.

Man kan jo også sige – og den debat har vi netop haft – at finansudvalget har været ganske opmærksomt på denne problemstilling. Det er jo ikke tilfældige områder, som er sat ind i lovforslaget; vi kan se, at der er et stort sammenfald med det, finansudvalget har peget på. Så på den led er der sund fornuft i de områder, der er taget ud, og man kan måske nok ærgre sig lidt over, at det flertal, som nu er villigt til at bære lovforslaget igennem, ikke også kunne holde fast i den udformning. Jeg synes, det havde været bedre, om Socialdemokratiet ikke havde ladet sig lokke til at stemme for SFs ændringsforslag.

Vi får altså en afslutning på konflikten, og jeg håber også, vi får ro. Der er kommet ét argument frem i debatten, som jeg i meget høj grad deler, som jeg synes er rigtigt. Dette er efter min mening et rimeligt afbalanceret lovforslag. Man kan ikke sige, at man har taget en del af hver af overenskomstparternes områder ind, men det er en afbalanceret løsning på en vanskelig konflikt. Men det er også en konflikt, som har været skæv i en

[Estrup]

anden forstand – og det er det argument, som jeg synes er nyt, og som hr. Grove bragte ind i debatten – nemlig at det er utænkeligt, at sygehusejere skulle lockoute de ansatte.

Kunne vi nogen sinde forestille os, at man ville stoppe sygehusenes drift? Jeg tror det ikke. Der er en helt anden norm for, hvad folkevalgte politikere, som sidder i Amtsrådsforeningen og andre steder, kan tillade sig at gøre, end for, hvad en organisation kan tillade sig at gøre. Det er noget af det, som i forvejen har gjort denne konflikt vanskelig, og som vi nu forhåbentlig får en løsning på.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Estrup sagde, at han var ked af, at man ikke kunne fastholde den enighed, der var om formuleringen af § 6. I den anledning vil jeg gerne én gang til henvise til, hvad vi fra vores side sagde, allerførste gang vi så § 6, nemlig ved ordførertalen i går. Da sagde vi, at vi satte et spørgsmålstegn ved, om det alene var de spørgsmål, der var nævnt i § 6, der burde behandles i det paritetiske nævn. Vi handler derfor i fuld overensstemmelse med, hvad vi har sagt fra sagens start, og har ikke på nogen måde tilkendegivet enighed – nærmere tværtimod – med regeringen med hensyn til indholdet af § 6.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Nu er lockout jo blevet nævnt så mange gange, som om det var noget fuldstændig uhyrligt på sygehusområdet og på det offentlige område. I den forbindelse vil jeg erindre om, at man ikke behøver at gå længere tilbage end til 1981, hvor Amtsrådsforeningen varslede lockout over for 1.200 sygehuslæger, og hvor Amtsrådsforeningen – den af hr. Henning Rasmussen sådan meget fremhævede ansvarsfulde – ikke ønskede at indgå en beredskabsaftale. Så det er ikke helt tilbage i forhistorien, at man har brugt disse midler; de har faktisk været brugt. Men denne gang ønskede Amtsrådsforeningen ikke at bruge det fagretlige system ved at gå ind i forhandlingerne.

Jeg vil også erindre hr. Henning Rasmussen om, at SFs medlemmer af Amtsrådsforeningen og i lønudvalget bad om, at man kom i gang med nogle konkrete lønforhandlinger for at få løst problemerne. Der var ansvarlige folk i Amtsrådsforeningen, men der var en blok på den anden side, som ikke ønskede at komme i gang med dem.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg vil blot sige til hr. Carsten Andersen – hvad jeg tror hr. Carsten Andersen er klar over – at det dengang var på begrænsede områder, og at lockouten ikke blev effektiv. I denne omgang har vi faktisk haft en konflikt, der har været ført igennem.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det er da fuldstændig rigtigt, hr. Estrup, at det ikke blev effektivt, og at det var begrænset. Det er også begrænset denne gang, men denne gang er der ikke udtaget 1.200, og der er indgået beredskabsaftaler. Men granaten var lagt i kanonen, og fingeren var lagt på aftrækkeren. I sådanne sager er det vel hensigten, der er afgørende, og mindre, om det kommer til udførelse.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Man ved jo godt, at en lockout på vore sygehuse simpelt hen er umulig. Man kan tage alle detaljer frem, men det er umuligt, for det ville gå totalt ud over patienterne. Man kan ikke sammenligne sygehusvæsenet med en skotøjsfabrik, hvor man kan sende alle arbejderne hjem og lockoute. Det er en umulighed, og derfor skal man ikke fremstille det, som om dette her er en almindelig konflikt. Det er en helt speciel konflikt, hvor de ansatte har nogle kæmpefordele.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Grove i, at man selvfølgelig ikke kan betragte sygehusvæsenet som en almindelig skotøjsfabrik, og at der er et alvorligt hensyn at tage til patienterne, men man fremstiller faktisk denne

[Carsten Andersen]

sag, som om Yngre Læger overhovedet ikke tænkte på patienterne, men kun på sig selv. Der er to parter – det har vi fået at vide i udvalget – der er ansvarlige for den konflikt, mens regeringspartierne og Det Radikale Venstre ligesom hele tiden peger på, at det er Yngre Læger, der er den ansvarlige. Arbejdsministeren har fastslået for os, og det var vi enige om, at der er to parter, og der har også været nogle tiltag fra den anden part, nemlig fra Yngre Lægers side, for at få løst problemerne, men de er blevet mødt af noget, der ligner en mur.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Den enøjede fremstilling bliver jo ikke mindre enøjet af, at hr. Carsten Andersen fortsætter den.

Hr. Ole Henriksen sagde på et tidligere tidspunkt, at man varetog den krænkede parts interesser. Jamen de, som man krænker i dag, er de syge. Det er først og fremmest deres interesser, vi andre ønsker at varetage i denne sag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet er godt tilfreds med, at denne konflikt omsider får en ende – forhåbentlig da – så lægerne fra i morgen skal bruge deres tid på det, de er uddannet til, og det, samfundet betaler dem for, i stedet for at gå i demonstration for at få bedre vilkår end alle andre på det offentlige arbejdsmarked.

Det er naturligvis ikke lige den måde, Fremskridtspartiet ville have løst sagen på, og det nævnte jeg også under førstebehandlingen. Vi mener egentlig, at Det Radikale Venstre som sædvanlig har fået hakket regeringens lovforslag i stumper og stykker.

Der har været talt meget om, hvem der har retten, om det er sygehusejerne – et udtryk, som ingen af os kan lide at bruge, fordi det er et grimt udtryk – patienterne eller lægerne. Hvem har tabt og hvem har vundet i denne sag? Der gælder faktisk kun én eneste ret i denne sag, og det er patientens ret til at blive behandlet, og det har man set stort på i alt for lang tid både fra Yngre Lægers og fra regeringens side; den burde have grebet ind for lang tid siden; der har været utallige opfordringer fra Fremskridtspartiet til at gøre det.

Jeg vil også sige tak til hr. Svend Auken, som efter megen opfordring var så venlig at svare mig før. Hr. Svend Auken plejer ellers ikke at være så mundlam; hr. Svend Auken plejer nok at kunne bruge ordet i Folketinget. Men jeg siger altså tak for svaret, som jeg dog ikke rigtig forstod. Nu skal jeg ikke yderligere provokere hr. Svend Auken, men jeg kunne forstå, at hr. Svend Auken sagde, at der var nogle områder, man skulle være varsom på. Jamen hvilke områder inden for sygehusområdet? Er det ikke alle områder? Kan man overhovedet tillade sig at lockoute på dette område? Jeg forventer ikke noget svar fra hr. Svend Auken, men jeg ville bare ikke undlade at nævne det. Der er ikke nogen områder på sygehusområdet, hvor man kan være mere eller mindre varsom.

Essensen i dette her er, at patienterne har ret til at blive behandlet; naturligvis skal der ikke være lockout på sygehusområdet.

Fremskridtspartiet støtter naturligvis regeringens lovforslag og stemmer imod ændringsforslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, det er meget glædeligt, at vi nu får standset den ulykkelige konflikt, som allerede har berørt så mange mennesker, og som ville have udviklet sig virkelig livstruende, hvis dette indgreb ikke var blevet foretaget.

Når man fulgte de forskellige deputationer i går og har gravet lidt mere i argumenterne, synes jeg, at det, jeg sagde under førstebehandlingen, kun er blevet bekræftet, nemlig at det, regeringen har lagt frem her, er et afbalanceret forslag, som også har både sundhedspolitiske og uddannelsespolitiske perspektiver. Jeg tror, at vi vil få et hospitalsvæsen, som bedre opfylder patienternes ønsker, og jeg tror også, at Yngre Lægers ønske om etablering af faste speciallægestillinger og bedre uddannelsesforhold i historiens lys vil blive set som et fremskridt. Løsningen at lade nogle udestående klumper behandle i et paritetisk nævn er jeg også overbevist om vil vise sig at være den rigtige måde at håndtere dette spørgsmål på. Derfor er vi kun tilfredse, ikke alene med lovforslaget, men også med den videre behandling, og vi glæder os over, at vi i dag får afsluttet konflikten.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Regeringen har gjort sig sine tanker om, hvordan et sygehusvæsen, som den kalder fornuftigt, skal fungere; det samme har finansministeren og Amtsrådsforeningen gjort, og sjovt nok – eller tilfældigt nok – er der en meget høj grad af sammenfald. Sjovt nok – eller tilfældigt nok – er der også sammenfald med de emneområder, som det paritetiske nævn må tage beslutninger om. Det vil i virkelighedens verden sige, at nævnet må tage beslutning om de emneområder, som Amtsrådsforeningens overenskomstkrav har centreret sig omkring.

Der er så kommet et svar, der siger, at nævnet godt må nå frem til et resultat, der afviger fra det, regeringen har anført som vejledning i bemærkningerne, og det synes jeg er helt godt. De to jaer synes jeg er nogle gode svar, men alligevel bekymrer det mig, for jeg kommer til at tænke på, om de to jaer ikke er en narresut, når virkeligheden er, at Yngre Lægers krav – f.eks. om konvertering af overarbejde til stillinger, et overenskomstkrav, som lægerne synes vil give et bedre sundhedsvæsen – godt må drøftes i nævnet, hvis nævnet da ellers er enig om, at de kan drøftes. Det vil sige, at Amtsrådsforeningen kan sige, at de ikke engang må drøftes. I bedste fald må de drøftes, men nævnet må ikke – med 10 streger under »ikke« – tage nogen beslutning om de ting. Nævnet må kun tage beslutninger om de emneområder, der specifikt er nævnt – underforstået: det er alene Amtsrådsforeningens emneområder, som man synes leder i retning af et fornuftigt sundhedsvæsen.

Det forekommer barokt. Hvordan skal man kunne diskutere arbejdstidens tilrettelæggelse uden at måtte diskutere overarbejde? Og det må man ikke ifølge de svar, vi har fået i udvalget, og det, der i øvrigt er kommet frem under udvalgsarbejdet.

Hvis det, jeg siger nu, skulle være galt opfattet – det tror jeg nu ikke det er, for det blev sagt mange gange, og jeg synes ikke, at vi tjener sagen ved at lade, som om tingene ikke er, som de er – må arbejdsministeren sige det mere klart, så alle ved, hvad det handler om.

Det er godt, at der er blødt lidt op i facitlisten på papiret, men elementerne til opnåelse af et resultat er lagt fast på forhånd.

Arbejdsministeren har i et svar til udvalget betonet, at der skal to til at få en forhandling til at bryde sammen, og så burde den logiske konsekvens selvfølgelig være, at begges overenskomstkrav også kunne indgå i de forhandlinger, man skal have i det paritetiske nævn. Derfor har vi stillet ændringsforslag om dette sammen med SF.

Med hensyn til tidspunktet mener vi, det er uholdbart, at man helt frem til september skal diskutere nogle krav og nogle emneområder, som man allerede har diskuteret siden januar. Det skaber ikke ro på sygehusområdet, at tiden bare går, og der kan ikke komme mange nye beregninger m.v. frem, når man har diskuteret siden januar.

Så har vi hørt det argument, at konflikten skal stoppes af hensyn til patienterne, fordi det er patienterne, der lider. Vi har hørt postulater om, at livstruende kræftoperationer ikke bliver foretaget. Det har vi spurgt om i arbejdsmarkedsudvalget, og det har ikke kunnet dokumenteres, så det er påstande, der hænger og svæver frit i luften.

Vi synes, vi befinder os i en situation, hvor der er tale om dobbeltmoral. Ventelisterne er ikke opstået i forbindelse med lægernes lovlige konflikt. Ventelisterne har eksisteret i mange år, de er blevet længere i de sidste år, og indtil nu har regeringen jo ikke råbt så meget op om, at ventelisterne burde nedbringes.

VS vil selvfølgelig følge situationen omkring ventelisterne, og hvis de ikke bliver nedbragt straks, vil vi, når Folketinget samles igen, tage initiativ til at finde ud af, hvordan man gør det, og vi håber så selvfølgelig, at de, der i dag er så bekymrede over ventelisterne, også vil være det på det tidspunkt.

Enhver konflikt har sine omkostninger, og det er selvfølgelig ubehageligt, at omkostningerne ved en konflikt i sygehusvæsenet skal bæres af syge mennesker, men det er ikke de yngre lægers skyld.

Nu har vi fået at vide, at SF var utrolig enøjet. Jeg vil tro, at Socialdemokratiet i denne sag mener, at VS er lige så enøjet, men det er da ikke en tilfældighed, at Amtsrådsforeningen ikke har protesteret bare med et eneste lille bitte stykke papir mod denne løsning. Det er da ikke en tilfældighed, at Amtsrådsforeningen i aviserne har udtrykt sig meget positivt om dette. Det er ikke en tilfældighed, at vi ikke har set en eneste de-

[Elisabeth Bruun Olesen]

putation fra Amtsrådsforeningen. Det skyldes jo, at Amtsrådsforeningen er meget tilfreds med, hvordan tingene har udviklet sig.

Vi mener som SF, at det er de yngre læger, der bliver tabere i dette spil.

Jeg synes, det er fantastisk, at Socialdemokratiet kan gå med til at gribe ind på denne måde, kan gå med til at cementere en situation, hvor arbejdsgivermodparten via sin, lad mig sige manglende fleksibilitet, manglende smidighed eller manglende lyst til at nå frem til et resultat får fremprovokeret en situation, hvor regeringen nødvendigvis, sådan som en borgerlig regering selvfølgelig tænker, må gribe ind og kan gøre det under henvisning til, at det er patienternes tarv, man varetager.

Hvad sker der i fremtiden? Skal vi se en situation, hver gang lægernes overenskomster skal fornyes, hvor Amtsrådsforeningen sidder, måske ikke med korslagte arme, men i alle tilfælde forholdsvis passivt, vel vidende, at det skal regeringen nok ordne, når det kommer til stykket? Hvad er så de frie forhandlinger værd på dette område? Er det så ikke bare en smuk tanke skrevet ned på et stykke papir?

Socialdemokratiet tog meget afstand fra – og det er jeg glad for – Fremskridtspartiets forslag i sin tid om, at der skulle være fredspagt, netop under påberøelse af, hvor nødvendigt det var, at de frie forhandlinger også eksisterede for sygehusvæsenets område. Men klinger det ikke lidt hult? Bliver man ikke lidt underlig inde i hovedet, når virkeligheden så er, at der ikke er en formaliseret fredspagt? Der har godt nok været en lovlig konflikt, men det forudsigelige resultat vil hver eneste gang på baggrund af Amtsrådsforeningens opførsel være, at en regering griber ind, og jeg håber ikke, at der, når Socialdemokratiet kommer til – selv om det ikke lover godt – bliver grebet ind næsten ensidigt til fordel for – jeg er enig i, at speciallægerne skal have faste stillinger – den ene part.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Fru Elisabeth Bruun Olesen anklager andre partier for dobbeltmoral i denne sag. Fru Elisabeth Bruun Olesen siger selv, at det er beklageligt, at ventelisterne vokser, og at VS, når Folketinget igen samles, vil tage initiativ til, at ventelisterne kan bringes ned.

Så var det jo egentlig rimeligt at spørge fru Elisabeth Bruun Olesen, om man har vilje til i VS at stemme for dette lovforslag, hvis ændringsforslaget om det ændrede kommissorium i § 6 bliver vedtaget, og dermed være med til at standse konflikten. Jeg tror, svaret vil være nej.

Jeg vil derefter gerne udvide spørgsmålet til: vil fru Elisabeth Bruun Olesen overhovedet stemme for nogen form for forslag, der standser denne konflikt – til gavn for patienterne?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil udtrykke det på den måde, at jeg og VS ikke har en fuldkommen principiel opfattelse af, at man aldrig nogen sinde må gribe ind i en konflikt. Det kan da godt ske, at det i givne situationer er rigtigt. Hvis der herinde havde været et flertal, der havde grebet ind på en måde, så lægernes krav var blevet tilgodeset, vil jeg da ikke udelukke, at vi kunne have stemt for. På den måde vil jeg ikke låse mig fast, det ville da være tåbeligt, og det ville især være tåbeligt, når vi står i en situation, hvor der måske på et tidspunkt kan komme et andet flertal til, der kan gøre noget fornuftigt. Det er ikke VS' politik. Nogle gange må man bare rent taktisk i sin politiske virkelighed gøre nogle ting, der strider lidt imod principperne, så hr. Henning Rasmussen skal ikke få mig ud i den situation, at jeg siger nej, nej, nej og nej herfra til evigheden. Jeg siger: det er ikke VS' politik, men vi vil godt taktisk overveje nogle situationer.

I forbindelse med den eksisterende situation er den vejledning, regeringen har givet, kun en vejledning, får vi at vide, som man ikke behøver at følge, men man er jo ikke specielt dum i Amtsrådsforeningen, man er ikke specielt dum blandt arbejdsgiverne. Når man har en vejledning, som formalistisk ikke tæller, men hvori man siger, hvad regeringen vil, ved man da også, at man meget let kan ende med det resultat. Så er signalet givet, og alene på grund af, at det signal er givet, kan jeg ikke forestille mig, at VS vil stemme for dette forslag.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

[Henning Rasmussen]

De mange omsvøb kan ikke tilsløre det faktum, at VS ikke kan forestille sig at gribe ind i den nuværende situation.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det ved jeg ikke. Jeg synes egentlig, jeg sagde det ret klart. Måske chokerede det hr. Henning Rasmussen, at jeg ikke sagde nøjagtigt det, han havde forventet. Er det ikke nærmere det?

Jeg sagde, at VS' politik ikke var at gribe ind i konflikter. Jeg sagde, at VS af og til i situationer kan fravige dette princip af taktiske grunde for måske at styrke en regering. Vi kan tage et eksempel: det ville da være fuldkommen tåbeligt at vælte et arbejderflertal for at tilgodese VS' principper. Her måtte man da taktisk vurdere, hvordan den givne situation ville være.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Så er det sagt med meget stor tydelighed, at VS ikke agter at gribe ind for at standse en konflikt af hensyn til patienterne og ventelisterne, men af taktiske grunde. Dobbeltmoral, frue, når man taler om, at ventelister skal bringes ned, og at man vil gå i aktion, men kun vil stemme for at standse denne konflikt og bringe ventelisterne ned, hvis det tjener et taktisk formål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS tænker på patienterne. Ventelisterne har været der hele tiden, men de er blevet længere, fordi der har været en konflikt. Vi beklager, at ventelisterne overhovedet eksisterer. Vi er enige i, at der skal være et beredskab, der sikrer, at alle livsnødvendige operationer og alt livsnødvendigt arbejde udføres. Det har der været i denne konflikt. Overlægerne har haft ansvaret for, at beredskabsplanen fungerer, og den har fungeret, men det er uundgåeligt i en konflikt, hvor det handler om mennesker, at også de må bære en omkostning. Det beklager jeg, men sådan er systemet.

Hvis hr. Henning Rasmussens ord skulle føres ud i deres konsekvens, måtte han i vir-

keligheden være enig med Fremskridtspartiet. Det ville da være mere ærligt at sige det.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Man må være ved at løbe tør for argumenter, når man sammenligner vores holdning med Fremskridtspartiets.

Jeg vil dernæst gerne sige, at det er et faktum, at ventelisterne vokser i dag, og at det er et faktum, at ordføreren for et øjeblik siden sagde, at derfor ville man tage initiativ, så snart Folketinget var samlet igen, til at få dem bragt ned. Det er et faktum, at ordføreren har sagt, at man ikke vil medvirke til at standse den løbende konflikt, medmindre det tjener et taktisk VS-formål. Dobbeltmoral!

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Fru Elisabeth Bruun Olesen for en meget kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ja, den skal blive meget kort. Ventelisterne eksisterer, de er altid vokset.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Henning Rasmussen for en meget kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Det kan ikke nytte noget at tale uden om det faktum, at ventelisterne vokser i dag, og at man ikke under nogen omstændigheder, medmindre det tjener et taktisk formål, vil gøre noget for at standse konflikten.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Henning Rasmussen indledte sit første indlæg i dag med at sige, at det er afgørende, at denne ulykkelige konflikt bliver standset, og derfor havde jeg egentlig håbet, at diskussionen her ved anden behandling ikke skulle have drejet sig så meget om arbejdsmarkedet som om, hvordan vi hurtigst og mest effektivt fik standset konflikten.

Men jeg bliver nødt til at gøre nogle bemærkninger om det arbejdsmarkedsretlige,

[Arbejdsministeren]

fordi det har været hovedtemaet i forbindelse med debatten.

Jeg bliver nødt til at starte med at henlede opmærksomheden på, at det allerede i svaret på udvalgets spørgsmål 1 bliver klart præciseret, at efter § 6 skal det paritetiske nævn foretage ændringer inden for de områder, der er nævnt i § 6, og at nævnet ikke kan foretage ændringer på andre områder end de nævnte.

Det har givet anledning til supplerende spørgsmål, hvor jeg specielt vil henvise til svaret på spørgsmål 61. Der bliver spurgt:

»Vil det være muligt i det paritetiske nævn at nå frem til et resultat, som er forskelligt fra de i slutningen af bemærkningerne nævnte løsningsmodeller, som regeringen har givet som vejledning for nævnet?«

Svaret er: »Ja«. Det er altså en klar bekræftelse af det udsagn, som jeg kom med i går under førstebehandlingen, og som Socialdemokratiet har taget med i sit betænkingsbidrag.

I spørgsmål 62 bliver der spurgt:

»Vil det paritetiske nævn ligeledes efter ministerens opfattelse være frit stillet til at behandle det beregningsgrundlag, som ligger til grund for de områder, der er nævnt i § 6?«

Her er svaret lige så klart: »Ja«. Det kan behandle, men det kan ikke beslutte på andre områder end dem, der er nævnt i § 6.

Så mener hr. Svend Auken, at det ikke er korrekt, når det i svaret på spørgsmål 35 bliver nævnt, at man plejer at have smalle kommissorier for paritetiske nævn. Jeg vil i den sammenhæng henvise til svaret på spørgsmål nr. 69, 70 og 71, hvori al den lovgivning, der har været om paritetiske nævn fra 1975 og frem til nu, er gennemgået, og hvor vi konkluderer – jeg citerer:

»Sammenfattende kan man sige, at opgaverne for de paritetiske nævn altid har været afgrænset til bestemte emner inden for det samlede mulige overenskomststof.

Hvis opgaven har dækket et bredt område, har der så – som f.eks. i 1975 – foreligget temmelig præcise retningslinjer for nævnets virke inden for disse brede rammer. Hvis omvendt opgaven har været begrænset til at fordele en mindre pulje, har nævnet haft forholdsvist frie hænder – dog ofte med en angiven præference, f.eks. til fordel for de lavtlønnede.«

Jeg mener derfor ikke, at der kan være nogen som helst tvivl om fortolkningen, og jeg har da også mærket mig, at en stor del af de ordførere, der deltog i udvalgsarbejdet i går aftes og i det efterfølgende samråd, er enige i den fortolkning af, hvad der er blevet meddelt til udvalget både i de skriftlige svar og i forbindelse med samrådet.

Så rejste hr. Henning Rasmussen det spørgsmål, hvad regeringen ville sige for så vidt angår en klage fra Foreningen af Yngre Læger vedrørende ILO. Jeg er meget glad for, at min opmærksomhed er blevet henledt på, at et sådant spørgsmål vil blive rejst, for jeg har dermed allerede kunnet underskrive et svar til udvalget, hvori vi redegør for situationen i forbindelse med ILO og hospitalskonflikter, og jeg vil gerne her orientere Folketinget om nogle af hovedpunkterne i det svar, som altså er sendt til arbejdsmarkedsudvalget på nuværende tidspunkt.

Svaret tager sit udgangspunkt i en ILO-publikation, som hedder: »International Labour Standards«. Den er fra 1983 og indeholder et antal afsnit om retten til at strejke. Derudover henviser vi til en publikation, der hedder: »Freedom of Association«, som er fra 1985, og heri har ILO på grundlag af afgørelser truffet i komiteen vedrørende dette emne udarbejdet en oversigt over samtlige afgørelser. I afsnittet om rettigheder til at strejke – det er §§ 360–448 i bogen – gennemgås bl.a. de begrænsninger i denne ret, som komiteen har udarbejdet afgørelser om. Disse begrænsninger vedrører »essential services« og »public services«, altså væsentlige servicefunktioner og offentlige servicefunktioner. Væsentlige servicefunktioner fastlægges som de områder, hvor afbrydelser ville true liv, personlig sikkerhed eller velfærd for hele eller dele af befolkningen, og det anføres helt entydigt, at hospitalssektoren anses for at være en sådan væsentlig service; der er derfor heller ikke nogen som helst tvivl om, at man har ret til at gribe ind og standse strejker inden for hospitalssektoren.

Foranstaltninger til at begrænse retten til at strejke bør være begrænset i varighed og omfang til kun at omfatte den øjeblikkelige nødsituation. Samtidig bør disse midlertidige begrænsninger være ledsaget af en passende upartisk mægling og/eller voldgift, og det er jo lige præcis det, der bliver lagt op til med den lovgivning, der er lagt frem.

[Arbejdsministeren]

Jeg vil i forbindelse med den foreliggende situation tilføje, at i forbindelse med etablering af et paritetisk nævn til løsning af problemerne er en vis begrænsning i kommissoriet for et sådant nævn set med ILOs øjne underordnet i forhold til den kendsgerning, at løsningen netop bliver lagt ud til forhandling mellem parterne.

Det er altså regeringens helt klare vurdering, at der ingen som helst risiko er for, at det, Folketinget er ved at vedtage, er i strid med ILO-konventionerne, og det er jeg glad for at jeg har haft chancen for at meddele her under anden behandling.

Henning Rasmussen (S):

Det er klart, at vi kan diskutere meget længe, om det er et hensigtsmæssigt kommissorium at give det paritetiske nævn, og vi kan også diskutere fortid og nutid meget længe, men i den konkrete situation er det vores opfattelse, at det rigtigste ville være, om man gav mulighed for at diskutere alle de ting, der er parterne imellem, stadig væk på de ikke-løste overenskomstområder. Det vil jeg egentlig godt indskrænke mig til at sige.

Dernæst vil jeg sige, at vi naturligvis har lyttet til, hvad arbejdsministeren sagde, og den vurdering, han kom med med hensyn til medholdeligheden af indgrebet i forhold til vores forpligtelser over for ILO. Det er naturligvis ikke muligt at tage konkret stilling i sagen på dette grundlag, og vi tager derfor arbejdsministerens udtalelse som udtryk for, at det er opfattelsen, og så håber vi, at regeringen har ret i, at vi handler i overensstemmelse med ILO.

Vi stemmer derfor for lovforslaget ved tredje behandling i tillid til, at vi også er i overensstemmelse med de forpligtelser, vi har over for Den Internationale Arbejdsorganisation.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg er helt enig i det, hr. Henning Rasmussen har sagt om, hvad der er det essentielle i denne sag, nemlig at vi nu får afsluttet konflikten, men jeg skylder naturligvis arbejdsministeren en reaktion på hans svar her i dag.

Jeg vil gerne være venlig, men jeg må sige, at der var ikke noget i det, arbejdsministeren sagde, der får mig til at ændre i det, jeg hidtil har sagt. Vi skal jo heller ikke indrette vort samfund så trekantet, at hvis to parter, der sidder i et paritetisk nævn og skal løse komplicerede spørgsmål om arbejdstid, måske kun kan løse dem, hvis de aftaler noget på et område, der grænser tæt op til det i kommissoriet nævnte, indrettes lovgivningen sådan, at de er afskåret fra det – selvfølgelig ikke. Hvad vil man gøre ved dem? Vil man idømme dem frihedsstraf eller tvinge dem til at gå uden for døren og aftale det i porten? Hvad vil man gøre? Jeg har stadig den opfattelse uanset alle de ejendommelige svar, udvalget har fået, at det naturligvis må være de sædvanlige principper på arbejdsmarkedet og den sunde fornuft, der bestemmer.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Der er mange gode grunde til, at det er bedst, at overenskomster indgås ved aftale. En af grundene er, at hvis en overenskomst forlænges ved lov, kan den ikke ændres af parterne, og det er naturligt, for det er klart, at vi ikke kan have et samfund, hvor nogle parter ved aftale kan beslutte, at de vil ændre en lov, som er vedtaget af Folketinget. Det er klart og indlysende, og derfor er hr. Svend Aukens ræsonnement forkert.

Det er lige så klart, at hvis en overenskomst er indgået ved aftale, kan den selvsagt ændres af aftaleparterne, men det er jo desværre ikke det, vi taler om i dag. Det er en overenskomst, der nu bliver indgået ved hjælp af en lov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 54 stemte for, 62 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 18 stemte for, 99 imod.

§§ 6–12
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag. . . . (*Tilråb: Der ønskes udvalgsbehandling.*)

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Regionalisering af ledelsesstrukturen inden for arbejdsformidlingen).

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose). (Fremsat 14/1 87. Første behandling 23/1 87. Betænkning 6/5 87).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Betænkningen over dette lovforslag, som arbejdsmarkedsudvalget har afgivet den 6. maj, er meget interessant læsning.

På den ene side indstiller et flertal – faktisk alle andre partier end Socialdemokratiet – forslaget til vedtagelse. På den anden side er stort set alle betækningsbidrag, naturligvis med undtagelse af regeringspartiernes, gennemsyret af skepsis over for og mistro til forslaget konsekvenser for arbejdsformidlingssystemet. Kun Socialdemokratiet har taget konsekvensen af denne mistro, som vi åbenbart alle nærer. Vi vil i handling vise, at vi ikke vil tage medansvar for en lovgivning, der helt fejlagtigt hedder regionalisering, og

som føres frem som decentralisering og styrkelse af arbejdsformidlingen, når det i virkeligheden måske virker stik modsat som en stor centralisering og en svækkelse af det vigtige lokale arbejde i formidlingssystemet.

Man kan efter vores mening simpelt hen ikke vurdere dette forslag uden at inddrage tilrettelæggelsen og administrationen af hele arbejdsmarkedspolitikken i øvrigt. Her er det Socialdemokratiets opfattelse, at der skal ske en ægte decentralisering og regionalisering, så arbejdsmarkedsnævnene får større indflydelse på og ansvar for tilrettelæggelse og udførelse af arbejdsmarkedspolitikken i regionerne. Det er langtfra sikkert det, der sker, hvis vi vedtager dette lovforslag uændret netop nu. Tværtimod kan der ske en centralisering af arbejdsformidlingens service over for arbejdsmarkedet ved den nye ledelsesstruktur, hvor en kontorleder i en region samtidig skal være regionschef, og der kan ske en centralisering af administrationen samt af ressourcerne i regionen netop af samme grund. Resultatet kan altså blive det stik modsatte af, hvad regeringen og arbejdsministeren påstår.

Dette er jo rigt illustreret i svarene på udvalgets spørgsmål. Tag blot det tågede svar på spørgsmål nr. 18, hvori det kan læses, at de 14 kontorer, der dækker store industriområder, ikke sikres rimelige vilkår og udviklingsmuligheder. Jeg kan her nævne de 14 kontorer: Slagelse, Næstved, Nakskov, Svendborg, Haderslev, Fredericia, Kolding, Horsens, Holstebro, Randers, Skive, Thisted, Hjørring og Frederikshavn.

Den situation, vi kommer til at befinde os i, er, at disse kontorer ikke sikres rimelige vilkår og rimelige udviklingsmuligheder, bl.a. fordi der kan være lange afstande. Hertil kommer alle de problemer, som vi kender, med få ressourcer til lokalkontorerne, manglende tryghed i ansættelsen og manglende mulighed for at løse de regionale opgaver.

Socialdemokratiet har derfor stillet et ændringsforslag om, at lovens ikrafttræden udskydes, til man via de ting, der er sat i gang, har tilkendegivet sin skepsis over for udvalget – det er vel at mærke arbejdsministeren, der har sat disse ting i gang – og når man er nået igennem drøftelserne om en fremtidig udlæggelse af kompetence til arbejdsmarkedsnævnene. Vi tror, at dette vil sikre, at